

ת"פ 56488/03/16 - מדינת ישראל נגד ג'ואד ארשד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 56488-03-16 מדינת ישראל נ' ארשד
בפני כבוד השופט אברהם אליקים, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם ג'ואד ארשד

הכרעת דין

החלטתי לזכות הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

מבוא

לילה אחד הגיעו שני רכבים לקרבת בית בכפר מכר באחד מהם נהג הנאשם. מכל אחד מהרכבים ירד אדם כשהוא מחזיק באקדח, השניים צעדו לעבר בית ירו לעברו יריות, חזרו לרכבים ועזבו את המקום.

השאלה שבפניי היא האם הנאשם שנהג באחד מהרכבים הנ"ל היה שותף לביצוע עבירות בנשק או במילים אחרות האם ידע הנאשם שהוא מסיע ברכבו אדם המחזיק באקדח.

1. על פי עובדות כתב האישום הנאשם, יאסר טאהא (להלן-יאסר), סמיח כיאל (להלן-סמיח) ואחמד טאהא (להלן-אחמד) הם חברים. המתלונן מתגורר בבית בכניסה לכפר מכר בו הוא נוהג לערוך אירועים חברתיים. הנאשם בעלים של רכב סובארו.

בתאריך 5.3.2016 בשעה 00:20 הגיעו הנאשם, יאסר, סמיח, אחמד וחברים נוספים אל בית המתלונן וביקשו להיכנס, סורבו ועזבו את המקום. מספר דקות לאחר מכן חזר הנאשם למקום עם אחר התעמת עם אנשים ועזב את המקום.

סמוך לשעה 00:55 הגיעו הנאשם, סמיח, יאסר, אחמד ושניים נוספים אל קרבת בית המתלונן בשני רכבים: ברכ סובארו בו נהג הנאשם שלצידו ישב יאסר ומאחוריו אחמד וברכ פג'ו בו נסע סמיח עם שניים נוספים שזהותם לא ידועה. המאשימה ייחסה לכל השישה החזקה, נשיאה והובלה של שני כלי נשק (ללא נקיבה בפרטי הכלים).

שני הרכבים נעצרו, יאסר יצא מרכב הסובארו ניגש לרכב הפג'ו משם נזרקה אליו פיסת בד באמצעותה כיסה את פניו. סמיח יצא מרכב הפג'ו כשהוא רעול פנים. יאסר וסמיח הלכו לאזור בית המתלונן ירו לעבר הבית לפחות 39 כדורים בזמן ששהו בו המתלונן ואשתו. לאחר הירי חזרו יאסר וסמיח לרכבים בהם המתינו להם

הנאשם והאחרים והשישה נסעו מהמקום.

מכוח דיני השותפות יוחסו לנאשם עבירות בנשק- עבירה לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא, סעיף 144(ב) רישא וסיפא וסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק) ועבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה- עבירה לפי סעיפים 31 ו-329(א)(2) לחוק.

בתגובה לכתב האישום, הנאשם הודה למעשה בעובדות הרקע, בהגעתו למקום 3 פעמים באותו לילה, לרבות בפעם השלישית שלצידו יושב יאסר. יאסר ירד מהרכב התרחק נשמעו יריות הוא חזר לרכב והם נסעו מהמקום. הנאשם כפר בעובדה אחת מהותית לטענתו לא ידע כי יאסר מחזיק באקדח ולכן לא התקיימה בו הגדרת החזקה בנשק. באופן חריג הנאשם הסכים כי יוגש כל חומר החקירה ללא חקירת עדים והוא הסכים לעמוד לחקירה נגדית וכך היה כל המוצגים אותם רצתה המאשימה להגיש הוגשו בהסכמה ללא חקירת עדים, הנאשם העיד ונחקר ולאחר מכן סיכמו הצדדים טיעוניהם בעל פה.

עוד חשוב לציין כי בהליך נפרד הועמדו למשפט, יאסר, סמיח ואחמד, הם הודו באותו הליך בעובדות כתב אישום מתוקן, אך המאשימה בחרה שלא להביאם כעדים מטעמה לאחר מכן.

דין

2. המשטרה השקיעה אנרגיות רבות בחקירת תיק זה. מעבר לחקירת הנאשם, סמיח, יאסר ואחמד, נחקרו גם אחד עשר חברים שלהם: אנס ואכד (ת/37), דיב טאהא (ת/38), מראם טאהא (ת/39), אדהם טאהא (ת/40), מחמוד כיאל (ת/41, ת/41א, ת/41ב), עז אל דין כיאל (ת/42, ת/42א, ת/42ב), אשרף כיאל (ת/43, ת/43א), ג'בר חלבי (ת/44, ת/44א), אחמד עזמוז (ת/45), חמדאן כיאל (ת/46) ועלאא חמדון (ת/48).

אף אחד מכל 15 הנחקרים הנ"ל לא אישר או אפילו רמז כי הנאשם ידע כי בעת הנסיעה למקום בפעם השלישית, יאסר מחזיק באקדח או כי החבורה נוסעת לבצע ירי לעבר בית המתלון וגם אין עדות כל שהיא מפי מי מהם כי לאחר הירי ידע הנאשם בדרכו מהמקום כי יאסר ביצע ירי לעבר בית המתלון.

כל שנותר למאשימה להוכחת טענותיה הוא הסתמכות על מצלמות שתעדו חלק מהאירועים במקום ועל אימרות הנאשם שנחקר ארבע פעמים (כולן תחת אזהרה, הראשונה בהיותו משוחרר), אימרות שאין בהן הודאה או ראשית הודאה בפרט מפליל כל שהוא.

בטרם אנתח את תוכן המצלמות אזכיר כבר עתה כי גם אם הנאשם שיקר בחקירתו, שקרי נאשם יכולים רק להוות חיזוק ואפילו סיוע לראיות קיימות, בהעדר ראיות שקרי נאשם לא יכולות ליצור ראיות שלא קיימות ואפנה לע"פ 8422/14 מוגאה נגד מדינת ישראל (10.5.2015) בו נקבע כך:

"על בית המשפט לבחון את סבירותה של אפשרות שיש בה כדי לזכות נאשם ככל שהיא עולה מחומר הראיות, ללא קשר למידת המהימנות שמייחס בית המשפט לגרסתו של הנאשם. "אכן ראוי, כי גם במקרה בו ברור לבית המשפט שהגרסה אותה מסר הנאשם שקרית היא, יבחן את מכלול הראיות נגדו בקפידה, שמא עולה ספק סביר באשמתו".

האירועים שקדמו להגעה למקום בפעם השלישית

3. בשעה 00:23 ביום 5.3.2016 צילצל המתלון למשטרה ודיווח כי אנשים זורקים אבנים לעבר המועדון שלו (ת/ג1). בהמשך בשעה 00:40 מסר כי כ-40 אנשים משתוללים למטה (ת/1), אין ראיות כל שהן לגבי מעורבותו של הנאשם במעשים אלו במידה והתרחשו.

בהודעותיו של המתלון (ת/35, ת/35א) גרסתו שונה, לדבריו הגיעו לביתו 4 אנשים הוא סרב לתת להם להיכנס, הם גרמו כנראה להפסקת חשמל וכאשר אחד מהם דפק על הדלת בחוזקה הוא הזמין משטרה (הוא ואשתו מסרו הודעות נוספות, תוכן לא רלבנטי לשאלה שבמחלוקת).

אין מחלוקת כי הנאשם ביקר במקום פעמיים במהלך מחצית השעה שקדמה לאירוע הירי. בשני ביקורים אלו לא נטען כי בוצעו עבירות פליליות כל שהן ומבחינתי ניתן להתעלם מאותם ביקורים. המאשימה לא טענה בכתב האישום לקשר כל שהוא בין אותם שני ביקורים במקום (סעיפים 4-7 לכתב האישום) לבין אירוע הירי שמתואר החל מסעיף 8 לכתב האישום, בנסיבות אלו החלק הרלבנטי של כתב האישום מתחיל בסעיף 8 וכל השאר הוא רקע ללא משקל או נופך פלילי.

חלק גדול מההתרחשויות בשלב זה תועד במצלמות האבטחה (ת/4א) והתמונות עם הסברים שאינם במחלוקת תוארו במסמך ת/5. הנאשם שלבש חליפת טרנינג (ראו תמונות הבגדים שנתפסו בביתו (ת/26 תמונות 3,4)) נראה בחלק מהתמונות ונראה גם רכב הסובארו שלו. באותן תמונות נראים שני הביקורים במקום. הניסיון להיכנס לבית המתלון וחזרה מאוחרת רק של הנאשם עם אחר. מתמונות המפגש הראשון נראית חבורת אנשים וביניהם הנאשם שמנהלים מעין דו שיח עם יושבי הבית. בריכוז התמונות ת/24א נראה הנאשם בעמוד 1 עומד מול שער הכניסה של בית המתלון (בעמוד 2 הוא נראה מניף את ידו) ובתמונה נוספת (נספח לת/37) הנאשם נראה לוחץ על פעמון דלת הכניסה. מעדות המתלון הסתבר כי במקום הייתה מסיבה ומכאן רצון הנאשם וחבריו להיכנס.

מתייעוד הגעת הנאשם בפעם השנייה, לא ניתן לראות פרטים ספציפיים, באחת התמונות נראית התקהלות של אנשים, לא ניתן לדעת אם הנאשם נמצא בתוכה. אנשי המשטרה תארו האירוע כ"דחיפות" בין האנשים במקום (ראו ת/5 עמוד 16 תמונה תחתונה), הנאשם בעדותו אישר כי הייתה התקהלות כשהגיע למקום עם עזמוז שגם נדחף ומישהו בעט בפנס הרכב של הנאשם.

ניידת משטרה שהגיעה למקום בשעה 00:48 לא מצאה במקום את האנשים ונסעה לדרכה (ת/2).

אירוע הירי

4. בשעה 00:55 התקשר המתלון למשטרה ומסר כי יורים לעבר המועדון שלו (ת/1א), בשעה 1:11 הגיעה למקום ניידת משטרה מצאה במקום 39 תרמילים וסימני ירי (ת/2א, ת/7, ת/25א), המשטרה אספה צילומי מצלמות האבטחה שהיו בעסקים שונים במקום. תמונות פגיעת הכדורים תועדו (ראו ת/5 עמוד 21).

חוות דעת של המומחה גבירץ (ת/20א) הראתה כי נעשה שימוש במקרה זה באקדחים חצי אוטומטיים שנעשה בהם שימוש באירועי ירי קודמים.

האם ניתן לקבוע כי הנאשם ידע על קיומו של האקדח על פי התיעוד במצלמות

5. מצלמות שכונו "מצלמות אנטון" תיעדו את המתרחש משתי זוויות (מצלמות מספר 4 ו-9, המשטרה צרפה לתיק החקירה תמונות סטטיות שצולמו מתוך הקבצים המלאים). כל האנשים שאנקב בשמם זהו בוודאות לאחר חקירה מאומצת ואין מחלוקת לעניין זהותם. חשוב לציין כי משתי זוויות הצילום לא נראה בית המתלונן, לא ניתן לדעת מה המרחק שבינו לבין מקום עצירת הרכבים (ולא הובאה כל ראיה על כך) ולא נראה באותן מצלמות גם הירי לעבר הבית.

מצפייה בתוכן שני הקבצים הנ"ל ניתן לראות כי שני רכבים סובארו של הנאשם ורכב הפג'ו מגיעים באותה דקה למקום (מצלמה 4 דקה 00:45 ומצלמה 9 נומרטור 2:50 ראו תמונה ראשונה בת/4), רכב הפג'ו נעמד ראשון, רכב הסובארו בו נהג הנאשם נעצר במרחק מה מאחוריו, הנאשם עשה סיבוב של 180 מעלות בשלב זה במהלך ביצוע הסיבוב ותוך כדי נסיעה הדלת של הנוסע לצידו של הנאשם כבר פתוחה ויאסר ירד מהרכב (ראו התמונה הרביעית בת/4).

בשלב ביצוע הסיבוב שיאסר עדיין יושב ברכב (דקה 00:45) הוא עם גבו לנאשם, יאסר נראה אוחז בחפץ כל שהוא שלא ניתן לזהויו בידו השמאלית שמוחזק קרוב למרכז הגוף בין הרגליים. כשהוא ירד מהרכב הוא העביר את החפץ מיד שמאל ליד ימין ודחף אותו לתוך איזור הבטן מקדימה. עוד חשוב לציין כי לחולצתו שני כיסים בשני צידי הגוף אליהם הוא הכניס את ידיו ואין מניעה גם להחזיק בתוכם חפץ נסתר מעיני הסביבה. יאסר התקדם לעבר רכב הפג'ו והמשך התיעוד במצלמה 9 מראה כי סמיח שירד מהרכב השני הצטרף אליו.

יאסר וסמיח הולכים לעבר בית המתלונן שאינו בטווח המצלמות, לפתע חזר יאסר לכיוון רכב הפג'ו משם נזרקה אליו פיסת בד (מצלמה 9 נומרטור 03:21 ראו גם התמונות בת/4) והוא שוב נעלם מהתמונה.

בשלב זה מצפייה במצלמה 4 ניתן לראות כי הנאשם ירד מהרכב (דקה 1:08 ותמונות ת/4) הוא מתבונן לכיוון אליו הלך יאסר, מסתכל על פנס רכבו השמאלי ונוגע בו. בתמונות אחרות נראה כי האור באותו פנס שונה מהאור בפנס הימני.

אחמד שישב ברכב הסובארו במושב האחורי פתח את הדלת ושוחח עם הנאשם אך לא ירד מהרכב. בשלב זה הנאשם חזר לשבת במושב הנהג ודלתות רכב הסובארו נסגרו.

זמן קצר לאחר מכן חזר יאסר בריצה אל רכב הסובארו, צפייה בהתקדמותו לעבר רכב הסובארו (מצלמה 9 נומרטור 03:49) מראה כי הוא החזיק באקדח שמנצנץ ביד ימין (התמונה מופיעה בת/4, האקדח הוקף בעיגול בצבע כחול), חשוב לציין כי הנאשם בשלב זה ישב במושב הנהג כשגבו אל יאסר המתקדם לרכבו מאחור ולכן אינו רואה בהכרח את האקדח שבידו של יאסר. יאסר נכנס לרכב הסובארו והרכב עזב את המקום.

לא ניתן לדעת מהנצפה במצלמות כי הנאשם יודע שהוא מוביל ברכבו אדם הנושא אקדח, אזכיר כי האקדח לא נתפס וגודלו לא ידוע, ליאסר היו שני כיסים גדולים בצידי חולצתו, הוא גם החזיק באקדח בחלק מהזמן בתוך מכנסיו, אזכיר כי מדובר במשפט פלילי ולא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי במהלך הנסיעה ידע הנאשם כי הוא מסיע אדם שעומד לבצע ירי. לא מצאתי כל היבט פלילי במבטיו של הנאשם בעת ההמתנה מחוץ לרכבו. המדינה לא הביאה ראיות באשר לטווח הראיה מהמקום בו עמד רכב הסובארו אל המקום ממנו נורו היריות

(המיקום ממנו נורו היריות ידוע בוודאות בשל תיעוד בחלק מהתמונות האחרות (ראו ת/5 עמוד 24). הסברו של הנאשם כי יצא להסתכל על הפנס שנפגע לדבריו במפגש הקודם מתיישב עם האור של אותו פנס כפי שנראה בתמונות. לא ניתן במשפט פלילי להרשיע נאשם רק מניתוח מבטו לנקודה בלתי ידועה.

למעשה המאשימה מבקשת לבסס ההרשעה בתיק זה על ראיות נסיבתיות ואזכיר את ההלכה בנושא כפי שנקבעה למשל בע"פ 2960/14 חזן נגד מדינת ישראל (17.1.2017):

"לאורך השנים השתרש בפסיקה מתווה לבחינתן של ראיות נסיבתיות באמצעות בדיקה תלת-שלבית...בשלב הראשון, על בית המשפט לבחון כל ראיה נסיבתית כשלעצמה ולקבוע אם יש בה כדי לבסס ממצא עובדתי מסוים, תוך הערכת עוצמתה ומהימנותה. בשלב השני, בית המשפט נדרש להתבונן במארג הראייתי השלם ולבחון אם יש בו כדי לסבך את הנאשם כך שהמסקנה הטבעית הנובעת מן הדברים היא שהוא ביצע את העבירות המיוחסות לו, וזאת לפי ניסיון החיים, ההיגיון והשכל הישר. בשלב השלישי מועבר הנטל לכתפי הנאשם על מנת שיציע הסבר חלופי הגיוני העולה בקנה אחד עם המארג הראייתי; הסבר שיש בו כדי "לערער את אלמנט ההיסק הלוגי מן הראיות הנסיבתיות אל המסקנה המפלילה". ...וידגש כי אין באמור כדי לשנות מהכלל הבסיסי שלפיו הנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם רובץ על המדינה:...אם צבר של ראיות נסיבתיות עולה בקנה אחד עם שניים או יותר הסברים סבירים שלפחות אחד מהם אינו מפליל, אזי משמעות הדבר היא שאשמתו של הנאשם לא הוכחה מעבר לספק סביר".

כל העובדות בשלב זה של האירועים הוכחו בוודאות גדולה מאחר ותועדו במצלמות. רצף הראיות הנסיבתיות כולל הגעה של שני רכבים בו זמנית למקום האירוע, באחד מהם נסעו הנאשם, יאסר ואחמד. יאסר ישב ליד הנאשם שנהג ברכב. יאסר החזיק באקדח כשאין ראיה כל שהיא כי ההחזקה במהלך הנסיעה הייתה במקום גלוי או באופן גלוי, מיד עם ירידתו מהרכב הצניע יאסר את האקדח, הירי בוצע במקום שלא הוכח כי ניתן לראות אותו מהמקום בו עמד הנאשם. לאחר הירי הנאשם ישב עם גבו לכיוון ממנו חזר יאסר אין מידע היכן החזיק יאסר את האקדח מיד עם כניסתו לרכב והנסיעה מהמקום.

בחינת המארג הראייתי השלם שהוא מצומצם וחלקי אינה מובילה למסקנה אחת לפיה הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו.

המאשימה בטעוניה ביקשה ללמוד על ידיעה או מעורבות של הנאשם מעצם העובדה כי ביקר בזירת האירוע פעמיים במהלך החצי השעה שקדמה לירי, ואינו סבור כי מכך יש להסיק מסקנה המובילה לידיעה על ביצוע עבירות אלא להיפך העובדה כי פעמיים ביקר הנאשם במקום מבלי שבוצעה על ידו או על ידי מי מחבריו עבירה פלילית כל שהיא, לא הייתה צריכה להוביל למחשבה שמהו שונה יקרה בפעם השלישית וזה השלב להזכיר כי המשטרה חקרה 11 חברים של הנאשם, חלקם נכחו בחלק מהמפגשים, אף אחד מהם לא העיד על כוונה לבצע ירי לעבר בית המתלון. ולא פחות חשובה העובדה כי יאסר, סמיח ואחמד הודו במיוחס להם והמאשימה משיקוליה בחרה שלא להביאם לעדות, עובדה המחזקת את עמדת הנאשם וההנחה היא כי הם אינם תומכים בעמדת המאשימה וגם על פי עדותם הנאשם לא ידע על הירי שעומד להתרחש.

בנסיבות אלו אין כל צורך לעבור לשלב השלישי-קבלת הסבר מפי הנאשם ודי באמור לעיל כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

למרות זאת אתייחס לעדות הנאשם ולאמירותיו במשטרה, הנאשם לא חשש לעמוד בחקירה נגדית ובפועל מעדותו לא התקבל ולו ברמז הרושם כי ידע על האקדח אותו החזיק יאסר לפני הירי ולאחריו.

בהעדר ידיעה על קיומו של אקדח ואפילו לא חשד אותו היה על הנאשם לברר, אין צורך לנתח את סעיפי החוק או ההלכה הפסוקה. העובדה כי החבורה הגיעה למקום יחדיו בפעם השלישית אינה בהכרח מעידה על כוונה לירות, אזכיר כי דקות לפני כן ביקר הנאשם פעמיים במקום ולא למטרת ביצוע עבירות פליליות גם לא על ידי חבריו ולא הייתה כל סיבה שיחשוב או יחשוד כי הפעם מי מחבריו מגיע למקום כדי לירות. על מנת שיתקיימו תנאי סעיף 34 כד לחוק בדבר החזקה, מחייבת ידיעה על האקדח (או עצימת עיניים) ותנאי זה לא מתקיים.

שני הצדדים הפנו לע"פ 8416/09 מדינת ישראל נגד מולנר (9.6.2010) (להלן - עניין מולנר), באותו מקרה חבורה של אנשים הטמינה נשק בתוך ג'ריקן, היא נצפתה מגיעה למקום בעת ביצוע פעולות ההסתרה ובמהלכם. ההבדל המהותי העובדתי בין אותו מקרה למקרה שלפניי הוא העדר הידיעה. כך למשל ניתח בית המשפט העליון את הלכת מולנר בעת דחיית הבקשה לדיון נוסף:

"בית המשפט קבע, כממצא עובדתי, כי העותרים ידעו על מקום הימצאו של החפץ, ויכלו לפעול בו. כך למשל, נכתב כי האקדח היה "ברשותם של אלה אשר ידעו אודות מקום הימצאו ויכלו להפעיל את שליטתם לגביו" וכי "הכמנת הנשק ברשות הרבים... בידלה בין מי שידעו על אודות מקום הימצאו של הנשק לבין כולי עלמא שלא ידעו על אודותיו, ובכך העניקה לכל אחד מבין הגורמים, בצוותא או בנפרד, את יכולת השליטה עליו" (פס' 22 לפסק-הדין) "דנ"פ 5343/10 מולנר נגד מדינת ישראל (8.11.2010).

אין מחלוקת כי במקרה שלפניי בשום שלב לא נוצר מגע בין הנאשם לבין האקדח, משלא הוכחה ידיעת הנאשם כי יאסר מחזיק באקדח או כי היה לו חשד שכזה, לא ניתן לייחס לנאשם ידיעה קונסטרוקטיבית ומכאן שיש לזכותו מכל אשמה.

אימרות הנאשם

6. בעדותו אישר הנאשם כי היה במקום שלוש פעמים בפעם הראשונה הגיע עם חברים רבים (לטענתו 11 חברים ב-4-5 רכבים), המתלונן לא נתן להם להכנס. לגרסתו הם עזבו את המקום והוא הרגיש צורך להתנצל ולכן חזר ברכבו ביחד עם עזמוז. אציין כבר עתה כי גרסה זו לגבי המניע לחזרה בפעם השנייה אינה אמינה מאחר והנאשם אישר כי המתלונן לא מכיר אותו (עמוד 25 לפרוטוקול שורה 4) ולא הבחין בו בעת הביקור הראשון ולכן לא הייתה הצדקה לחזור ולהתנצל. באותו ביקור שני הוא ועזמוז נדחפו לטענתו על ידי הנוכחים במקום, פגעו בפנס רכבו ולכן עזבו את המקום.

לגבי הביקור השלישי בתגובה לכתב האישום טען כי אז חזר להתנצל, בעדותו שינה כיוון וטען כי חזר לחפש את עזמוז. עוד טען כי לא ידע שיאסר מחזיק באקדח וכי בכוונתו לירות. במשפט הוא נחקר ארוכות בנושא זה ולא שינה את דעתו ולא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הוא לא אומר אמת לעניין ידיעתו או במילים אחרות, טענתו כי לא ידע לא נסתרה ולא הופרכה על ידי המאשימה.

ניתוח עדויות הנאשם במשטרה לא מוביל למסקנה אחרת.

ביום 13.3.2016 נחקר הנאשם כחשוד בביצוע העבירות (ת/8) לגרסתו ביקר במקום האירוע בפעם הראשונה עם חבריו כדי להיכנס למסיבה שהתקיימה בבית המתלונן, לאחר שסורבו חזר למקום עם חברו עזמוז כדי להתנצל ומשהתעורר ויכוח עם אנשים במקום חזר לביתו והגיע למקום פעם נוספת (אזכיר בפעם השלישית הביא הנאשם ברכבו את יאסר שירה לעבר בית המתלונן). בעדותו הסביר כי שיקר במשטרה משום ש"אני פחדתי, קודם כל הם איתי בשכונה ולא רציתי להיות איתם בסכסוך" (עמוד 23 לפרוטוקול שורה 4).

ביום 17.3.2016 נעצר הנאשם ונחקר שוב (ת/9). הפעם בחר להסתמך על טענה כי היה שתוי ולכן אינו זוכר מה קרה. הוא אישר כי הגיע למקום גם בפעם השלישית, אבל לא ראה שיאסר ירד מרכבו עם אקדח, הוא שמע יריות לאחר מכן. לגרסתו חזר בפעם השלישית כדי להתנצל בפני המתלונן.

לאחר החקירה נשאל הנאשם האם הוא מוכן להתעמת עם האחרים והוא סרב מחשש "שזה יביא לסכסוך משפחות בכפר" (ת/9ג). בחקירה שלישית מיום 21.3.2016 (ת/10) הנאשם לא הוסיף דבר.

בחקירה רביעית 22.3.2016 (ת/11), שב על גרסתו הקודמת לפיה הגיע למקום בפעם השלישית כדי להתנצל, לא ראה את הירי אלא רק שמע אותו ולא ראה את האקדח בידו של יאסר.

סיכום

לאור כל האמור לעיל אני מזכה הנאשם מכול המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ז, 31 ינואר 2017, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד גב' הילה אייזנבנד, הסנגור עו"ד פארס בריק והנאשם בעצמו וכן נוכחת מתורגמנית לשפה הערבית, גב' ג'ורג'ט דניאל.